

λὸν τῶν Ἰωαννίνων γυμνάσιον, ἢ μετέρχονται τὸ τοῦ πατρὸς ἢ καὶ ἄλλο ἐπάγγελμα· εἰς Ἰωάννιναν ἵνε οἱ περισσότεροι καὶ καλλίτεροι μαθηταὶ τῆς Ζωσιμαίας σχολῆς οἱ πλείστοι ἐξ ἰδίων διατηρούμενοι, τινὲς δὲ καὶ ἐκ κληροδοτημάτων ζῶσι μετὰ μεγίστης οἰκονομίας καὶ σκληραγωγίας· ὑπομένουσι τὰ πάντα· ἐκ τῆς κατὰ πᾶν ἔτος ἀποφοιτήσεως καὶ ἐγγραφῆς νέων οἱ ἀπολυόμενοι ἐπληθύνθησαν· ὅλοι σχεδὸν μετερχόμενοι τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα πανταχοῦ τῆς Τουρκίας. Ἐκ τῆς πληθύος δὲ ταύτης καὶ τῆς παραγνώρισεως τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἑαυτοὺς ἐξουτέλισαν καὶ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα κατέστησαν ἐπονείδιστον· μόλις ὀλίγοι κατέρωθωσαν νὰ ἐνοήσωσιν ὅτι δι' αὐτοῦ δὲν πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν εὐκόλον, οὐδὲ προάγονται παντάπασι, καὶ ὅτι δύνανται νὰ μετέλθωσι καὶ ἄλλο ἐπάγγελμα ἐπιτυχέστερον καὶ ἀνετώτερον· ἀφοῦ δ' ἅπαξ ἀπεφάσισαν νὰ μετέλθωσι τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα καὶ μετέρχονται ἔπρεπε νὰ μὴ ἀρκῶνται εἰς ὅσα ἐν τῷ Γυμνασίῳ ἤκουσαν ἢ ἑμαθον, ἀλλὰ νὰ προσπαθῶσι νὰ αὐξάνωσι τὰς γνώσεις τῶν δίδοντες, προσοχὴν περισσοτέραν εἰς Ἕλληνας καὶ Λατίνους συγγραφεῖς. — Κατὰ πᾶσαν πενταετίαν δέκα μαθηταὶ οἱ πτωχότεροι (:) μεταβαίνουν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ῥιζάρειον σχολὴν κατὰ τὴν διαθήκην τῶν ἐκ Μανναδενδρίου Ῥιζάρων· ὀλίγιστοι τούτων ἀπολυόμενοι προχειρίζονται τὸ μέγα τοῦ ἱερέως σχῆμα ἐνῷ τούτου ἡ πατρίς ἀνάγκην ἔχει καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ πρόθεσις τῶν ἱδρυτῶν καὶ συντηρητῶν τῆς σχολῆς. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος Γυμνάσια καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον καὶ ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἄλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης πολλοὶ προσέρχονται ἵν' ἀποπερατώσωσι τὰς σπουδὰς τῶν σπουδάζοντες ἐπιστήμην τινα· πολλοὶ δ' ἐπιστήμονες, φιλόλογοι, ἱατροὶ, νομικοὶ, θεολόγοι, δημοσιογράφοι ἐξῆλθον καὶ διαμένουσι πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, Τουρκίας κτλ. καὶ ἐξέρχονται. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀρρένων.

Ἀλλὰ καὶ τῶν θηλέων τὴν ἐκπαίδευσιν ἤρχισαν πρό τινων ἐτῶν νὰ ἐπιδιώκωσιν οἱ καλοὶ Ζαγορίσιοι. Εἰς τὰ ἀλληλοδιδασκτικὰ σχολεῖα μανθάνουσι τὰ κοράσια τῶν τὰ πρῶτα γράμματα· μόνον δὲ τὸ Μανναδένδριον ἔχει ἰδιαιτέρον Παρθενγωγεῖον, ἔνθα μανθάνουσι καὶ ὀλίγα χειροτεχνήματα· εἰς τοῦτο στέλλουσι τὰ κοράσιά τῶν καὶ τινες τῶν κατοίκων τῶν πλησίων καμῶν. Ἀλλὰ καὶ ἕκαστον χωρίον ὑπάρχουσιν ἐν εἴδει σχολεῖων

ἰδιωτικῶν οἰκίαι, ἐν αἷς μανθάνουσι τὴν ῥαπτικήν· ἐν δὲ τῇ ἰδίᾳ τῶν οἰκίᾳ ἐξασκοῦνται ὀδηγούμενα ὑπὸ τῆς μητρὸς τὰς οἰκιακὰς ὑπηρεσίας· ὀλίγον ἡλικιωθὲν τὸ κοράσιον παρακολουθεῖ τὴν μητέρα του εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς ἄλλας ἐργασίας.

Τοιαύτη τις οὖσα συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὸν πολιτισμὸν τῶν κατοίκων τοῦ Ζαγορίου.

(ἀκολουθεῖ.)

Γ. ΧΡ. ΧΑΣΙΩΤΗΣ.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Ὁ ἀρχαῖος διδασκαλὸς Λεόντιος Ἀναστασιάδης, ὁ ἐξήκοντα σχεδὸν ἔτη διδάξας εὐδοκίμως τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν, εἰς τῶν ὀλιγίστων περιλειφθέντων ἑλληνιστῶν, ὁ πασιγνώστος εἰς τὸ κοινὸν διὰ τὴν εὐσέβειάν του, διὰ τὸ φερέπον καὶ τὸν ζῆλόν του ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, μετήλλαξε τὸν βίον τῇ 13 ἐ. μ. εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν, καὶ ἐκηδεύθη τῇ 14 μετὰ τῆς ἐφειλομένης εἰς τοὺς τοιοῦτους εὐεργέτας τῆς νεολαίας τιμῆς.

Ὁ μακαρίτης, γέννημα τοῦ Βιζαντίου, ἀπὸ τῆς προσήβου αὐτοῦ ἡλικίας ἀφιέρωσεν ἑαυτὸν εἰς τὸν διδασκαλικὸν βίον. Ἐκπαιδευθεὶς ὑπὸ τὸν μακαρίτην Δωρόθεον καὶ ἄλλους ἐκ τῶν τότε κοινωφελῶν διδασκάλων οὐ μόνον τὰ καλούμενα ἐγκύκλια μαθήματα, ἀλλὰ καὶ ἐπιστήμας τὰς ὁποίας καὶ νὰ διδάσκη ἡδύνατο κατὰ τὸ τότε σύστημα, ἐξελέχθη διδασκαλὸς εἰς οἴκους ἀρχόντων, ἰδίως εἰς τοῦ Νέγρη καὶ Ἰακώβου Ῥίζου Νερούλου· οἱ δὲ μαθηταὶ του ἡδύνατο νὰ ἀμιλλῶνται πρὸς τοὺς μαθητὰς τοῦ τότε ἀκμάζοντος Γ. Αἰνιᾶνος. Ἐκεῖ ἐξέμαθε καὶ τὴν Γαλλικὴν, καὶ τοὺς ἐνδόξους συγγραφεῖς αὐτῆς διῆλθεν, ὥστε καὶ ἐδίδαξεν ὕστερον ἐν Ναυπλίῳ.

Ὅτε δὲ ὁ Ἰ. Ῥίζος μετέβη εἰς Ἰάσιον ὡς ὑπουργὸς παρὰ τῷ ἡγεμόνι Μιχ. Σούτση, συμπαρέλαθε καὶ τὸν Λεόντιον, τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθη καὶ ὡς γραμματεὰ τοῦ ὑπουργείου του.

Μετὰ δὲ τὸν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν σκορπισμὸν τῶν ἐκείθεν, κατέφυγεν ὁ Λεόντιος ὡς καὶ ἄλλοι πλείστοι Ἕλληνες εἰς τὰς ὁμόρους Αὐστριακὰς χώρας, καὶ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων ἦλθεν ἐπὶ Κυβερνήτου εἰς Αἴγινα. Κατὰ σύστασιν δὲ τοῦ ἐκτιμῶντος αὐτὸν Ἰ. Ῥίζου, ὑπουργοῦ τότε ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, προσεκλήθη κατ' ἀρχὰς τοῦ 1834 νὰ διευθύνῃ τὸ ἐν Ναυπλίῳ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Κυ-

θερνήτου συσταθὲν σχολεῖον, τὸ ὀνομασθὲν καὶ ἐκεῖνο Κεντρικὸν ὡς τὸ τῆς Αἰγίνης, καὶ ἰδρυθὲν εἰς τὸ παλαιὸν Βουλευτικόν. Ὅτε δὲ μετὰ τὰς λυπηρὰς σκηνὰς διὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυβερνήτου καὶ τὴν ἐν Ἄργει ρῆξιν ἡ συνέλευσις περιορισθεῖσα εἰς Ναύπλιον κατέλαβε τὸ Βουλευτικόν, τότε καὶ ὁ Λεόντιος μετὰ τῶν μαθητῶν μεταβάς παρεδίδεν εἰς τὸν γυναικωνίτην τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας. Καὶ ἐπειδὴ ἡ χορηγία ἡ παρὰ τοῦ Κυβερνήτου καὶ τῆς Ναυπλιακῆς κοινότητος ὁρισθεῖσα ἔπαυσε διὰ τὰς τῶν πραγμάτων ἀνωμαλίας, ἠναγκάσθη ὁ Λεόντιος νὰ διδάσκῃ τοὺς αὐτοὺς μαθητὰς ἰδιωτικῶς ἐπὶ μετρωτάτῳ μισθῷ μέχρις εἰκοσι καὶ δεκαπέντε γροσίων κατὰ μῆνα.

Εἰς τὸ ταπεινὸν ἐκεῖνο διδασκῆριον ἔμνευε μέχρι οὗ κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1833 ἡ Ἀντιβασιλεία κατέστησεν εἰς Ναύπλιον Γυμνάσιον καὶ ἑλλ. σχολεῖον, ὅπου ὑποδεέστερον τῆς ἀξίας αὐτοῦ διορισθεὶς ὁ Λεόντιος μετὰ τοῦ νῦν ἰδιωτεύοντος Κ. Γκινάκα, ἀνέλαβον ὁ μὲν τὰς γυμνασιακὰς τάξεις ὁ δὲ τὰς τοῦ ἑλλ. σχολείου, διδάσκοντες πλὴν τῶν ἑλληνικῶν καὶ δευτερεύοντά τινα μαθήματα. Τοῦτο δὲ, διότι οἱ διορισθέντες ἑλληνισταὶ τοῦ γυμνασίου, ὁ νῦν παρ' ἡμῖν διαπρέπων Κ. Ἀσώπιος καὶ ὁ μακαρίτης Βενθύλος, παρητήθησαν, ὁ μὲν εὐθὺς, διότι διορίσθη εἰς ταπεινοτέραν θέσιν καὶ χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ, ὁ δὲ μετ' ἐλίγον, διότι ἰδὼν τὰ μαθήματα τοῦ Λεοντίου προέλαβε νὰ ἀποχωρήσῃ, ἀναγκωρίζων ὅτι δὲν εἶναι πλέον ἢ ἐπὶ Κυβερνήτου Αἰγίνα.

Κατὰ δὲ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1835 ἡ Ἀντιβασιλεία, εἰς τὰς παρχμονὰς ἤδη τῆς παύσεώς της, συστήσασα τὰ κατὰ νομοὺς ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ τρία γυμνάσια, τὸ τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Σύρου, προεβίβασεν ἐπαξίως Γυμνασιάρχην τὸν τέως τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου διδάσκαλον Λεόντιον. Σῶζεται ἔτι εἰς τὴν μνήμην τινῶν ἐπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντων ἐκ τῶν τότε μαθητῶν ἡ εὐποιία τοῦ Λεοντίου, βοηθοῦντος καὶ ὕλικῶς τοὺς ἐνδεεῖς καὶ φιλοπόνους ἐνθυμοῦνται δὲ μετὰ πόθου καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ναυπλιέων τὸν πατρικὸν τρόπον καὶ τὴν ἀποτελεσματικὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ μετὰ πέντε ἔτη οἱ Καθηγηταί, τυφλὰ ὄργανα ραδιουργίας γινόμενοι, ὠνειρεύοντο τὴν ἐνθρόνισιν ἐτέρου γυμνασιάρχου, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ εὖρωσιν ἑλλείψεις εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Λεοντίου ἐξήτουν νὰ καταδείξωσι διοικητικὰς αὐτοῦ ἑλλείψεις, καὶ οὕτω καταβοῶντες συ-

νετέλουν εἰς τὴν παράλυσιν τοῦ Γυμνασίου, ἐνισχυόμενοι καὶ ὑπὸ τινῶν ἔξωθεν ἵνα μισθοδοτῶνται μὴ διδάσκοντες, τότε ὁ Λεόντιος ἀποδυσπότησας παρητήθη τῆς γυμνασιαρχίας ὑπὲρ τοῦ Γερμανοῦ Ἀνσέλμου, ὅστις ἀπεδείχθη ἔχων νοῦν διοικητικόν, καὶ παρὰ τὴν προσδοκίαν τῶν καταβοῶντων ἐτίμησε τὸν καθηγητὴν Λεόντιον, ἀναγνωρίσας τὴν ἀξίαν αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ Ἀνσέλμου διοικήσας πάλιν προσωρινῶς τὸ γυμνάσιον, μετέβη μετὰ τὴν Σεπτεμβριανὴν μεταπολίτευσιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις διδασκαλεῖον, ὅπου ἐδίδαξε μέχρι οὗ, συγκροτηθέντος τοῦ 6. γυμνασίου κατὰ τὸ 1852, μετατεθείς διετέλεσε διδάσκων ἕως τέλους ζωῆς, ἀποποιηθεὶς καὶ τὴν γυμνασιαρχίαν, προταθεῖσιν αὐτῷ παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ Κ. Ζαΐμη μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ μακαρίτου Ν. Χορτάκη.

Παραλείπομεν τὴν ποθουμένην αὐτοῦ διδασκαλίαν εἰς τὴν Ῥιζάρειον σχολὴν καὶ εἰς τὸ ἑλλ. Ἐκπαιδευτήριον, καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόληψιν πάντων σχεδὸν τῶν ἰδιωτικῶς ἐπιθυμούντων νὰ διδασκῶσιν, οἵτινες πρὸς αὐτὸν πρώτιστα ἀπετίνοντο διὰ τὴν ἑλλ. γλῶσσαν, ἀκάματον ὄντα εἰς τὰς παραδόσεις.

Εἶναι ἀξίον περιεργείας, ὅτι τινὲς εὐφυεῖς ἐμυκτήριζον τὸ ἐπὶ Λεοντίου ἀκμάζον Ναυπλιακὸν γυμνάσιον, ὀνομάζοντες *σκουριασμένα* τὰ ἑλληνικά του καὶ ὁμοῦς ἔπειτα ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις πολλάκις προτιμηθέντος Λεοντίου, τοῦ ὁποίου οἱ μαθηταὶ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ κ. Ἀσωπίου ἀμελῶς ἠκροῶντο τῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ φιλολογικῶν, λέγοντες ὅτι ἤκουσαν μέρος αὐτῶν εἰς Ναύπλιον ἱκανὸν δὲ τεκμήριον προτιμήσεως τοῦ *σκουριασμένου* Λεοντίου ὑπῆρξεν ἡ πρόσκλησις αὐτοῦ παρὰ τοῦ κ. Γρ. Παπαδοπούλου κατὰ τὸ 1851, θέλοντος νὰ αὐξήσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀρτισυστάτου ἐκπαιδευτηρίου ὡς πρὸς τὴν ἑλλ. γλῶσσαν, εἰς τὴν νῦν χαλαρὰν διδασκαλίαν τῆς ὁποίας ἀφίνει σήμερον μέγα κενὸν τοῦ Λεοντίου ὁ θάνατος ἐν Ἑλλάδι. Ἄν ἐξαίρεσωμεν τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητὴν κ. Φίλιππον (ὅστις καὶ αὐτὸς ὑπὸ *σκουριασμένου* ἐξεπαιδεύθη τὸν μακαρίτην Γρ. Κωνσταντῶν), δυνάμεθα ἐλευθέρως νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ Λεόντιος ἦτον ὁ κορυφαῖος τῶν καθ' ἡμᾶς ἑλληνιστῶν διδασκάλων, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἀγνοοῦμεν ἂν ἔχωμεν ἔτι δῶα ἢ τὸ πολὺ τρεῖς ἑλληνιστὰς δυνάμενους καὶ νὰ γράφωσι προχείρως ὡς ἔγραφεν ὁ μακαρίτης τὴν ἀρχαίαν ἡμῶν γλῶσσαν.

Πόσον δὲ ἦσαν αἱ ιδέαι του σκουριασμένοι, μαρτυρεῖ ὅλον τὸ εὐπαιδευτον κοινόν, ὅλοι οἱ ἀκροασθέντες αὐτὸν διδάσκαλοι καὶ μαθηταί, μαρτυρεῖ καὶ ἡ τρίς ἐκδοθεῖσα Ῥωμαϊκὴ ἱστορία του, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς μεταφράσας ἐκ τῆς τοῦ Γολδσμίθ γαλλικῆς μεταφράσεως, ἐπηύξησεν ἔπειτα καὶ ἐκόσμησε μὲ σημειώσεις· ἔτι δὲ ἡ στοιχειώδης γραμματικὴ του, καὶ αἱ σημειώσεις εἰς τὸν Σοφοκλέους Φιλοκλήτην.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ διδάσκαλος, τοῦ ὁποίου τὸ λείψανον προέπεμψαν εἰς τὸν ἐνοριακὸν ναὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ εἰς τὸ πολυάνδριον οἱ καθηγηταὶ ἀμφοτέρων τῶν γυμνασίων καὶ τινες τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ οἱ διδάσκαλοι τῶν τεσσάρων ἑλληνικῶν καὶ τινῶν ἰδιωτικῶν σχολείων μετὰ πάντων τῶν μαθητῶν, καὶ πολυάριθμοι ἐκλεκτοὶ πολῖται, ἐν οἷς διεκρίθησαν οἱ ὑπάρχοντες πάλαι μαθηταὶ του. Τὰ γυμνάσια καὶ τὰ ἑλλ. σχολεῖα ἐκλείσθησαν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, τὸ δὲ β' γυμνάσιον καὶ τὴν ὑστεραίαν. Ἐπικηδεῖον ἔπαινον τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ μακαρίτου ἀπήγγειλεν ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογίας Κ. Ρομπότης, πάλαι μαθητεύσας παρ' αὐτῷ· ὁ δὲ παλαιὸς αὐτοῦ φίλος καὶ πρῶτος συνδιδάσκαλος κ. Γκινάκας ἀνέγνωσε λόγον συγκινητικὸν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν συντεταγμένον· ἐπὶ δὲ τοῦ τάφου εὐδοκίμησεν ἀπαγγελίας λόγον ὁ ἐπιμελέστατος νέος Μ. Καραβοκυρὸς Καλύμνιος, πρώην μαθητὴς τοῦ γυμνασίου καὶ νῦν φοιτῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ σύμπτωσις τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ μακαρίτου Λεοντίου κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τοῦ πρώτου διδασκαλικοῦ διορισμοῦ του, 14 Δεκεμβρίου.

Ὁ δὲ πρὸ πολλῶν ἐτῶν φίλος τοῦ μακαρίτου καὶ κάλλιστα ἐκτιμῶν τὴν παιδείαν αὐτοῦ, ὁ ἐντίμως μὲν πολλάκις μετασχὼν τῆς πολιτείας, εὐδοκίμωτάτος δὲ θεράπων εἶπερ τις καὶ ἄλλος τῆς ἑλληνικῆς μουσῆς κ. Μιχ. Σχινᾶς, ἐποίησεν αὐθυμερὸν τὸ ἐξῆς ἐπιτύμβιον ἠρωελεγεῖον:

Ὡδε Λεόντιος ὁ Ἀναστασιάδης ἐκέκρυπτο
σώματι· ψυχὴ δ' αὖ παμφανώσασα μένει.

Τοίην γὰρ μνήμην ἐνέγκ' ἀρετῆς ἔο πάσης,
παιδεῖσιν Ἑλλήνων ἐμμουσοτροφέων

Καὶ κε τις εἴπησιν θαλερὰ προτὶ δάκρυα εἴβων
«οὐ πολέων ὕψ' ὁμῶν ἠρείδοντο! φρένες!»
Ὡ νεώτεροι διδάσκαλοι τῆς νεολαίας! εἰδετε τοὺς
πολυαριθμούς πολίτας πάσης τάξεως συνελθόντας
αὐθορμήτους εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ μακαρίτου Λεοντίου;
ὑπῆρξαν οἱ πλείστοι μαθηταὶ του· τίς τοὺς

συνεκάλεσεν; οὐδεὶς ἄλλος παρὰ τὸ Ἑλληνικὸν αἶσθημα. Βλέπετε ὅτι οἱ ἀρχαῖοι διδάσκαλοι τῆς Ἑλλάδος, οἱ πραγματικῶς ἀφελήσαντες, οἱ μὴ ἐμπορευόμενοι τὰς ὥρας προστύχου διδασκαλίας, ἀντισταθμίζοντες αὐτὰς πρὸς τὰ νομίσματα καὶ τὰς εὐνοίας, τιμῶνται καὶ μετὰ θάνατον;

Ὡ νέοι τῆς Ἑλλάδος! ὅσοι ἐγνωρίσατε καὶ ἐξετιμήσατε τὴν ἑλληνικωτάτην παιδείαν, τὸν πρᾶγον χαρακτήρα, καὶ τὴν περὶ τὰ πάτρια ἱερὰ γνῶσιν καὶ εὐλάβειαν τοῦ διδασκάλου σας Λεοντίου, μαρτυρήσατε καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ὁμήλικας καὶ νεωτέρους σας τὴν πρὸς τοιοῦτους διδασκάλους τιμὴν, καὶ προτρέψατε ἀλλήλους εἰς μίμησιν αὐτοῦ. Καὶ ὅσοι μέλλετε νὰ ἀσπασθῆτε τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα, ἐνθυμηθῆτε ὅτι εὐσυνειδήτως ἀσκούμενον δὲν εἶναι δυσχερὲς, δὲν εἶναι ἀχάριστον, ἀλλ' ἔχει καρπὸς, ἔχει ἀμοιβήν, τὴν μνήμην καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν μεταγενεστέρων. Εἴθε ἡ μνήμη τοῦ διδασκάλου Λεοντίου νὰ σας ἐνθαρρύνῃ εἰς τὸ διδασκαλικὸν σας στάδιον!

Χαῖρε, ὦ χρηστὲ Λεόντιε, χαῖρε διδάσκαλε τοσούτων διδασκάλων! εἴη σου αἰωνία ἡ μνήμη!

Εἰς τῶν μαθητῶν τοῦ Λεοντίου.

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ.

ΕΙΣ ΤΑ ΧΕΙΡΟΚΤΙΑ ΤΗΣ.

Σὰς ἔχω δῶρον προσφιλές, ἐγὼ, ἐγὼ σὰς ἔχω,

Καὶ εἰς ἐμέ σὰς ἔδωκεν ἡ χεὶρ ἡ λατρευμένη!

Ἐγὼ, ἐγὼ μὲ δάκρυα εὐφρόσυνα σὰς βρέχω—

ᾧ, πῶς, ὦ πῶς σὰς ἀγαπῶ διὰς ἡγαπημένη!

Εὐώδη ἔτι καὶ θερμὰ ἐκ τῶν χειρῶν της εἴσθε,

Καὶ ἀπὸ στῆθος ἐμπλεον ψυχῆς θεοποιεῖσθε...

Τώρα νὰ θλίβω δύναμαι ἀπὸ μακρὰν ἀκόμα

Τὴν χεῖρα, ἥτις ἄρωμα παρθενικὸν ἀφίνει!

Ἀκούη καὶ νὰ τὴν φιλῇ τὸ ἄδολόν μου στόμα,

Εὐδαιμονία ἦν ποτὲ δὲν μ' ἔδωκεν Ἐκείνη...

Ἦδη δὲν βλέπω ἄλλο τι, δὲν διακρίνω πλέον,

Δὲν βλέπω παρὰ μόνον σὰς, ὧ ζευγὸς μου ὥραϊον!

Τί νὰ μοὶ ἐδίδον; ἐὰν ἐσώρευον ἐμπρός μου,

Ὅ,τι ἰσχύει ἄγγελον Θεοῦ νὰ δελεάσῃ,

Ἄν ὅλους μοὶ ἐχάριζεν τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου,

Ἡ χεὶρ μου δὲν σὰς ἤλλαζεν καὶ δὲν σὰς ἀνταλλάσσει...

Ναί· μὰ ὅτι ἐψάυατε τοσοῦτον ἤδη χρόνον,

Μ' ἐκείνην μόνον δύναμαι νὰ σὰς ἀλλάξω μόνον!

Σεῖς εἴσθε τὸ ἐνέχυρον τῆς νέας της καρδίας·

Ὑπόσχεσις σιωπηλὴ ὅτι θὰ ἔλθῃ ὥρα,

Νὰ λάβω καὶ τὴν χεῖρά της, τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας,

Ὡς ἔχω τὴν καρδίαν της καὶ τὴν ψυχὴν της τώρα...

Τὴν ἔχω· δὲν μὲ ἀπατᾷ γλυκεῖα πλάνης μέθη·

Αὐτὴ δὲν ψεύδεται ποτὲ καὶ μοὶ τὸ ὑποσχέθη!..

(1862) ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.